

MUZEJ SAVREMENE
UMETNOSTI VOJVODINE

21000 Novi Sad, Dunavska 37
T/F: +381-21-6613526
office@msuv.org; www.msuv.org

TADIJA JANIČIĆ: *Bajke za nevaljalu decu (slike i skulpture)*

Otvaranje: četvrtak, 8. maj u 19h

Kustos izložbe: Nebojša Milenković

Trajanje izložbe: 8. maj – 1. jun 2014

Izložba slika, crteža, koncepata i objekata Tadije Janičića, umetnika koji za jednu od ključnih strategija bira (auto)ironijsko poigravanje sa motivima i mitovima današnjice. Baveći se životom savremenog čoveka, prikazuje one njegove segmente koji na videlo iznose: nespozumne, nedoslednosti, dileme, frustracije i ostale uskraćenosti čoveka današnjice.

Tadija Janičić (Nikšić, 1980) završio je Akademiju umetnosti u Novom Sadu 2004. u klasi prof. Milana Blanuše. Izlagao je na 20 samostalnih i više desetina grupnih izložbi. Slike mu se nalaze u brojnim umetničkim kolekcijama, među kojima je i umetnička zbirka MSUV. Dobitnik je više nagrada. Živi u Novom Sadu.

“Tadija Janičić predani je posmatrač–svedok–učesnik. Pored toga što su inteligentne, katkad jetko humorne i groteskno angažovane - njegove slike i skulpture su studije naravi ali i svakodnevnne, intimne, multipoetičke i autobiografske dnevničke zabeleške. Uostalom, kompleksnost i istovremena banalnost sveta u kom živimo i ne može se doživeti ni posredovati drugačije do upravo ličnim iskustvom. Budući od onih slikara koji se permanentno i dosledno bave životom savremenog čoveka - Tadija Janičić prikazuje one aspekte tog života koji na videlo iznose njegove psihološke, emotivne i socijalne nesrazmere, nedoslednosti, nespokojstva, nesigurnosti, teskobe, raspolućenosti, osujećenosti i ostale uskraćenosti i konfuzije... Preispitujući relativnost i privremenost moralnih, etičkih pa i umetničkih normi sveta koji ga okružuje, Tadija je za ključnu strategiju svog slikarstva izabrao (auto)ironijsko poigravanje sa motivima i mitovima današnjice. Navedeno u jednakoj meri važi i za njegove skulpture, koje se na izložbi u MSUV izlažu premijerno, pošto i one suštinski funkcionišu kao trodimenzionalne slike. Tadijina umetnost tematizuje prazninu - kako emotivnu, tako, podjednako, i intelektualnu i idejnu - koja savremenog čoveka čini egzistencijalno nezadovoljnim onim što vidi i hronično nesigurnim u ono što čuje.

...Tadijin osećaj za detalj, posebno izražen na velikim formatima, mogao bi da bude tumačen (i) kao umetnikov odgovor na fragmentarnost sveta kojim se kao umetnik opsesivno bavi. Istovremeno, minucioznost i fokusiranost prisutna na monumentalnim platnima kompletno islikanim cvetovima ili pticama (npr. ciklus Čiju, ćiju) ironijsko je poigravanje i sa mitom o umetnosti kao izgubljenom raju - oličenom u onoj, nekad popularnoj, a danas patetičnoj i prevaziđenoj, definiciji slikarstva kao matisovske fotelje za odmaranje. Smisao slikarstva ali i umetnosti našeg vremena svakako nije u davanju odgovora - ali jeste u artikulisanju upitanosti,

dilema, opsesija, nesigurnosti, ne/doslednosti i frustracija savremenog čoveka. U davanju makar obrisa i simptoma jednog sveta čija je stabilnost nepostojana a vrednosti konfuzne i potrošne. U takvom svetu i crvenkapica je krvoločnija nego vuk (Crvenkapa i vuk, 2010), a mali, siroti prasići uopšte nisu toliko naivni i bezazleni kao što bi se možda dalo pretpostaviti. Nežna brutalnost Tadijine umetnosti, njena vizuelna dopadljivost, prividna dekorativnost, na momente čak s prizvukom idiličnosti, dodatno izoštrava emocionalnu složenost i slojevitost predstavljenih prizora. Slike iz ciklusa Love story svedoče o mestu, ulozi i statusu intimnosti danas, u svetu u kom su emotivne kontradiktornosti isprepletene i međusobno uslovljene u meri većoj no što uopšte možemo da pretpostavimo, gde i sama intimnost nikako nije sinonim za bliskost. Serija slika naslovljena Optimizam u službi života ironijski se poigrava s čovekom izgubljenim u svetu ekranske slike (civilizacije) koja njegovu samoću (samo/izolaciju) dodatno uvećava, a potpuno razumevanje i empatičnost čini gotovo nedostižnim kategorijama. Ciklusi o fudbalu, direktorima i švalerima tematizuju većitu privremenost koja se možda najbolje odražava kroz konzumerističko uživanje u ženskom telu (telu žene), medijski proizvedenom u (puki) fetiš - istovremeno potpuno ogoljujući ispraznost i banalnost samih društvenih odnosa (Upoznavanje, 2013).

Pored posrnulih devojaka, huligana i navijača, kroz ovo slikarstvo promiču i reprezentanti nove klase, tačnije samoprozvani predstavnici društvene elite: članovi (vladajućih) stranaka, razmetljivi direktori, kontroverzni biznismeni i ostali ugledni građani (npr. Duško i Darko, 2010) koji pored toga što demonstriraju dominantne društvene kriterijume, govore i o potpunom moralnom, vrednosnom i emotivnom krah društva u kom živimo. Specifično izoštren smisao za humor, (auto)ironiju, grotesku i paradoks, Tadiju Janičića čine bliskim onim filozofskim i emotivnim stanjima koja su, recimo, veselog cinika hrvatske i evropske umetnosti Ivana Kožarića dovela do poznate rečenice/stejtmenta: Presretan sam što sam sretan.”

(Nebojša Milenković, izvod iz teksta za katalog izložbe)

Kontakt:

Nebojša Milenković, kustos

M: 063 860 8337

